

CHLUBIENIE (6) *sb n*

chlubienie (4), **chłubienie** (2); chlubienie *Leop, BibRadz, SkarŻyw, WujNT*; chłubienie *KwiatKsiąż, Calep*.

Teksty nie oznaczają é.

sg N chlubieni(e) (3). ◊ A chlubieni(e) (2). ◊ V chlubieni(e) (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

1. *Wynoszenie się nad innych, samochwalstwo, pysznienie, chępliwość; ostentatio Calep (4) : BibRadz II 103a marg; á przez ich chłubienie częstokroć łgarzmi bywają vnzani. KwiatKsiąż C2; Ostentatio – Chłubienie, Samego fiebie pokazwanie [!]. Calep [742]a; WujNT Iac 4/16.*

2. *Przedmiot chluby, chwały, zaszczytu; gloriatio Vulg (2) : Mam wielkie dufanie o was mam też wielkie chlubienie z was. Leop 2.Cor 7/4; Wefel fię Pietrze opoko wiary: wefel fię Páwle chlubienie kościelne SkarŻyw 595.*

Synonimy: 1. buta, butliwość, butność, chępliwość, pycha; 2. chwała, sławienie, zaszczyt.

Cf CHLUBLIWOŚĆ, CHŁUBA, CHŁUBIĆ SIĘ, CHLUBIENIE SIĘ

DM